

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО „ПАДАЛОВ срещу БЪЛГАРИЯ”

(Жалба № 54784/00)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

10 август 2006 г.

Решението става окончателно при обстоятелствата по член 44, § 2 на Конвенцията. Може да бъде предмет на редакторска преработка.

По делото „ПАДАЛОВ срещу БЪЛГАРИЯ”,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), на заседание в състав:

Г-н. П. ЛОРЕНЦЕН, *Председател*,
Г-жа С. БОТУШАРОВА,
Г-н В. БУТКЕВИЧ,
Г-жа ЦАЦА-НИКОЛОВСКА,
Г-н Р. МАРУСТ,
Г-н Ж. БОРЕГО БОРЕГО,
Г-жа Р. ДЖАЕГЕР, *съдии*,
и Г-жа К. УЕСТЪРДИЙК, *Секретар на отделението*,

След като заседава при закрити врата на 10 юли 2006 г., постанови следното решение, прието на по-горе указаната дата:

ПРОЦЕДУРА

1. Делото е заведено по жалба (№ 54784/00) срещу Република България, подадена в Европейската комисия по правата на човека (“Комисията”) на основание на член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (“Конвенцията”) на 8 октомври 1999 г. от българския гражданин г-н Емил Симеонов Падалов (“жалбоподател”).

2. Жалбоподателят е получил право на безплатна правна помощ. Същият е представляван от адвокат Й. Грозев, адвокат в САК. Българското правителство («Правителството») се представлява от неговия агент, Г-жа М. Пашева, представител на Министерство на правосъдието.

3. На 15 ноември 2004 г., първо отделение реши да съобщи жалбата на Правителството. Пзовавайки се на разпоредбите на член 29 § 3, отделението реши, че ще бъдат разгледани едновременно допустимостта и основателността на делото.

4. На 1-ви април 2006 г., жалбата е разпределена на ново конституираното пето отделение.

ОТНОСНО ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО**

5. Жалбоподателят е роден през 1965 г. и живее в гр. Асеновград. В момента е задържан в Пловдивския затвор.

5. През май 1997 г., жалбоподателят е освободен от затвора, след излежаване на двугодишна присъда лишаване от свобода с обвинение сексуално посегателство. Той се заселва в родния си град и отворя ателие за татуиране.

6. На 15 септември 1997 г., жалбоподателят е задържан от полицията, след оплакване на лицето Н.Н. Последният твърди, че се запознал с жалбоподателя в един бар, през вечерта на 11 септември 1997 г. След затварянето на заведението, жалбоподателят предложил на Н.Н. да го последва в неговия апартамент, където имало за пиене. Когато пристигнали в жилището на жалбоподателя, последният започнал да удря Н.Н., като му счупил челюстта, откраднал му известна сума пари и се опитал да злоупотреби с него сексуално.

7. Веднага след арестуването му, жалбоподателят избягал от полицейското управление ; отново е задържан няколко часа по-късно.

8. На 16 септември 1997 г., към жалбоподателя е предявено обвинение за въоръжен грабеж и насилие върху друго лице, което довело до трайно обезобразяване и представляващо случай на рецидив, опит за сексуално посегателство и бягство, деяния предвидени и наказуеми по силата на член 199, алинея 1, 157, алинея 1 и 297, алинея 1 на НПК.

9. След предявяването на обвиненията, жалбоподателят е разпитан незабавно. Той признал, че се е запознал с жертвата, но отказал да даде други обяснения. От друга страна, той декларирал « Знам, че имам право на адвокат. Не мога да посоча такъв, защото нямам пари ».

10. От протокола на разпита става ясно, че жалбоподателят е бил информиран за своето право на адвокат, както и за „правата, предвидени в член 70 (...) на НПК ».

11. По време на следващите разпити, които са проведени на 30 октомври и 25 ноември 1997 г., жалбоподателят декларирал, че знае, че може да се възползва от правото на адвокатска консултация, но не желае да наеме адвокат. От друга страна, той признал, че е имал хомосексуални отношения с Н.Н., но твърдял, че последният бил съгласен на това. Също признал, че е ударил Н.Н. по време на сбиването, което станало по-късно.

12. На неуточнена дата, делото е предадено на Пловдивския районен съд.

13. На заседанието на районния съд на 27 януари 1998 г., заинтересованият се явил сам, без адвокат. Той дал обяснения и отговорил на въпросите на председателя на съда. В своя защита, той потвърдил, че кражбата и сексуалната агресия са били извършени от лицето В.Б., починало към момента на гледането на делото от съда. Съдът постановил четене на показанията на жалбоподателя, направени по време на следствието. Н.Н. и седем други лица били разпитани. Прочетени били и показанията на Н.Н. и на един от свидетелите,

дадени пред следователя. Съдът констатира известни противоречия между показанията и гласните твърдения, изложени по време на съдебното заседание. От друга страна, били представени доклади от лекарите - вещи лица относно сериозността на нараняванията на Н.Н. и способността на жалбоподателят да разбира естеството и последиците от своите деяния. Преди края на пренията, жалбоподателят декларираше: « Нямам адвокат. Не мога да се защитавам сам ».

14. Същият ден, след като заседава при закрити врата, съдът призна жалбоподателя за виновен по всички обвинения, приложил разпоредбите за случаите на съвкупност на престъпления и произнесъл, по обвинението в кражба, присъда от единадесет години лишаване от свобода с допълнителна забрана за промяна на местоживеещото за срок от три години и, по обвинението в сексуално посегателство и бягство, тригодишна присъда и шест месеца лишаване от свобода с допълнително обществено порицание. Освен това, жалбоподателят бил осъден да заплати обезщетение на жертвата.

15. Жалбоподателят обжалвал решението.

16. С докладна записка от 20 май 1998 г., жалбоподателят помолил председателя на Пловдивския апелативния съд да определи дата за първо заседание. Освен това, той изложил нови аргументи, които считал за полезни за неговата защита, посочвайки *inter alia* :

« Съдията В.А. няколкократно ми заповяда да напусна заседанието, поради моите молби (...) за назначаване на служебен адвокат и практически делото е гледано в мое отсъствие.

(...)

Предявените ми обвинения представляваха един труден ребус, дори бих казал магически ребус, който не можех да разгада без съветите на юрист. Бях лишен от моето право да използвам адвокат, който да докаже истината и да обори аргументите на прокурора (...).

(...)

Какво ли би се случило, ако ползвах помощта на висококвалифициран адвокат (...). Хипотезите (...) на прокуратурата щяха да бъдат оборени (...). Но, не можех да си позволя адвокат с високи хонорари. Именно поради тази причина настоявах за назначаване на служебен адвокат, който би се справил със задачата по същия начин (...). »

17. Въпросният доклад по преписката на делото, придружен с плик, бил пуснат по пощата на 21 май 1998 г. и подаден в канцеларията съда на следващия ден.

18. Освен това, на 27 април 1998 г., жалбоподателят се оплакал пред Главна прокуратура за липсата на безплатна правна помощ. Жалбоподателят твърдял, че е поискал назначаване на служебен адвокат на етапа на следствието и че следователят го е свързал с адвокат, който жалбоподателят не могъл да наеме, защото не

притежавал необходимите средства, за да заплати хонорарите на последния. Явно не е бил даден ход на тази жалба.

19. На съдебното заседание, състояло се на 17 декември 1998 г. жалбоподателят отново изложил своята версия по фактите, представена пред районния съд. С решение от същия ден, съдът потвърдил обжалваното решение, без да разгледа твърдяното нарушение - незачитане на правото на защита, изложено в доклада от 20 май 1998 г.

20. Жалбоподателят подал касационна жалба, в която упоменавал факта, че не е бил защитаван от адвокат по време на съдебното производство пред апелативния съд и че се е наложило сам да се защитава. С решение от 8 април 1999 г., неговата касационна жалба била отхвърлена и на последна инстанция. Съдът не разгледал аргумента на жалбоподателя относно липсата на правна защита.

II. РЕЛЕВАНТНО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКИ

1. Присъдите на жалбоподателя

21. По силата на член 157, алинея 1 на НК, причинените сексуални агресии срещу лице от същия пол, се наказват с присъда от две до осем години затвор и обществено порицание.

22. По силата на член 199, алинея 1 4) и 5) от НК, въоръженият грабеж, придружен с насилие над друго лице, довело до трайно уреждане и представляващо случай на рецидив, се наказва с присъда от пет до петнадесет години затвор. Съдът може също да постанови конфискуване на половината от имуществото на престъпника.

23. Съгласно член 297, алинея 1 от НК, задържан, който престъпи мярката за неотклонение, която му е наложена, може да получи присъда лишаване от свобода до три години.

2. Защита от служебен адвокат

24. Член 70 от НПК от 1974 г., в сила по време на фактите, гласи :

« (1) Обвиняемият трябва да има защитник, ако е :

1. малолетен ;
2. страда от физически или психически недъзи, които му пречат да се защитава сам ;
3. ако е обвинен в престъпление, наказуемо със смъртна присъда или присъда, не по-малка от десет години лишаване от свобода ;
4. не говори български език ;
5. интересите на обвиняемите се различават и единият от тях има защитник ;
6. производството се развива в негово отсъствие (...)

(3) В тези случаи, компетентната власт трябва да назначи адвокат.»

25. Тази разпоредба е била променена с изменение от 6 август 1999 г., влязло в сила от 1-ви януари 2000 г. От тази дата, правната помощ се присъжда и в случаите, в които обвиняемият няма необходимите средства, за да наеме адвокат, моли да му бъде назначен служебен защитник и интересите на правосъдието го изискват.

26. С решение от 8 януари 1996 г. (Решение № 479 по н.д. № 670/94 г.), Върховният съд изразил становище, че дори член 70 от НПК да не предвиждал възможността обвиняемите, не притежаващи необходимите средства да наемат адвокат по техен избор, да се ползват с безплатна правна помощ, това право произтичало директно от член 6 § 3 в) на Конвенцията. Съдът изложил накратко условията, които трябвало да бъдат изпълнени при подобни случаи : обвиняемият не трябвало да притежава необходимите средства, за да ангажира адвокат, интересите на правосъдието трябвало за изискват назначаване на служебен адвокат и обвиняемият трябвало да формулира изрична молба за тази цел.

27. В едно последващо решение, Върховният съд счел, че обикновената декларация от страна на даден обвиняем, че желае назначаване на служебен адвокат, не е достатъчна, за да изпълни тези условия. Всъщност, въпросното лице трябвало също да мотивира своята молба, посочвайки обстоятелствата, които му пречат да наеме адвокат по свой избор (Решение № 546 от 06.10.1999 по н.д. № 484/1999 г.).

ПРАВНИ ИЗВОДИ

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

28. Жалбоподателят се оплаква, че не е бил назначен служебен адвокат по време на наказателното производство срещу него. Той се позовава на член 6 § 1 и 3 в) от Конвенцията.

29. Гаранциите на параграф 3 на член 6 съставляват специфични елементи на правото на справедлив процес, залегнало в параграф 1. Съдът счита за целесъобразно разглеждането на оплакването на жалбоподателя в контекста на двата комбинирани параграфа (Справка, освен другите власти, „*Гранже срещу Великобритания*, решение от 28 март 1990 г., серия А № 174, стр. 17, § 43). Техните релевантни части гласят следното:

„Всяко лице, при определянето на неговите граждански права и задължения, (...) има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, (...)”

(...)

3. Всеки обвиняем има право по-конкретно на :

(...)

в) да се защитава сам или да бъде защитаван от защитник по свой избор и, ако няма средства да наеме защитник срещу заплащане, да може да бъде защитаван безвъзмездно от служебен адвокат, когато интересите на правосъдието го изискват ; »

A. Страните

30. Правителството изтъква, че ако Конвенцията дава право на обвиняемия на безплатна правна защита от служебно назначен адвокат, тя все пак не задължава държавните власти да назначават такъв *proprio motu*.

31. Позицията се базира на решенията на Върховния съд от 1996 г. и 1999 г. (параграфи 27 и 28 по-горе), както и релевантните разпоредби на НПК от 1974 г., то поддържа тезата, че българското право предвижда възможността всеки обвиняем да ползва защитата на служебен адвокат. При все това, освен хипотезите, при които съдебната защита е задължителна по силата на член 70 от Кодекса, обвиняемите трябва да подадат молба, изразяваща желанието им да им бъде назначен адвокат. Тази система цели запазването на справедливото равновесие между, от една страна, изискванията, свързани с доброто управление на правосъдната системна, и правото на всеки обвиняем свободно да организира своята защита.

32. А, според Правителството, жалбоподателят никога не е изразявал желание да получи служебен адвокат. То се позовава на декларациите на заинтересованото лице пред властите, възбудили наказателното преследване, които изрично упоменават неговият отказ да се възползва от правото си на адвокат. Впоследствие, жалбоподателят просто е упоменавал пред съда от първа инстанция с по едно изречение, факта, че няма адвокат. Правителството оспорва твърденията на жалбоподателя, според които, в отговор на неговата молба за назначаване на защитник, районният съд му е заповядал да напусне съдебното заседание и подчертава факта, че протоколът от заседанието не упоменава такова събитие.

33. В заключение, Правителството моли съда да отхвърли жалбата, като израз на злоупотреба и като неоснователна.

34. Жалбоподателят отговаря, че задължението на държавата да гарантира на всеки обвиняем справедлив процес, произтичащо от член 6 на Конвенцията, предполага също и задължението за компетентните

държавни власти да информират обвиняемите за възможността да ползват служебно назначен адвокат.

35. А, в случая, жалбоподателят никога не е бил уведомяван за възможността, още повече, че тя е съществувала навремето, тъй като релевантните разпоредби на НПК от 1974 г. са били променени едва след промяната, влязла в сила на 1-ви януари 2000 г. И въпреки, че в решението от 1996 г., Върховният съд е посочил, че член 6 § 3 на Конвенцията е директно приложим, Висшата инстанция е пропуснала да предвиди такъв ход в случаите, в които даден обвиняем пожелае да се възползва от тези си права, гарантирани от тази разпоредба на Конвенцията. Тази юриспруденция, следователно, е останала « безрезултатна ».

36. От друга страна, той счита, че е уведомил държавните власти, че желае да използва безплатна защита от адвокат. И така, по време на разпита, състоял се на 16 септември 1997 г., той декларирал експлицитно, че не може да наеме адвокат, тъй като не притежава необходимите средства. Той отказал да посочи адвокат по време на разпита, който впоследствие се състоял, бидейки силно убеден, че не може да ползва безплатна правна защита, предвид това, което гласели релевантните разпоредби на вътрешното право.

37. Това убеждение също било причина и за неговото поведение по време на гледането на делото, което обяснява неговия пропуск експлицитно да поиска да бъде защитаван от служебно назначен адвокат.

38. И накрая, жалбоподателят посочва, че той не притежавал необходимите средства, за да наеме адвокат по свой избор, нито необходимите познания, за да се защитава сам по време на такова сложно дело, с особено голямо значение конкретно за него.

Б. Съдът

1. Относно допустимостта на жалбата

39. Съдът не намира никакъв мотив, който би дал основание настоящата жалба да бъде счетена за злоупотреба, по смисъла на член 35 § 3 на Конвенцията. Той констатира също, че жалбата не е очевидно неоснователна по смисъла на член 35 § 3 на Конвенцията и че не ѝ се противопоставя нито един мотив за недопустимост. Следователно, жалбата трябва да бъде обявена за допустима.

2. По същество

40. Съдът припомня, че в системата на Конвенцията, правото на обвиняемия на безплатна защита от служебен адвокат е един от елементите, съставляващи понятието справедлив съдебен процес

(Справка, обстойна юриспруденция, *"Артико срещу Италия"*, решение от 13 май 1980 г., серия А № 37, стр.16, § 33). Член 6 § 3 в) поставя две условия при упражняване на това право. Първото е свързано с липса на « средства за наемане на защитник ». На второ място, трябва да се отговори на въпроса, дали « интересите на правосъдието » налагат предоставяне на безплатна правна защита.

41. Първото от тези условия е несъмнено налице. В действителност, по време на настъпилите обстоятелства, жалбоподателят бил на свобода от около пет месеца и нямал стабилна работа. Ателието за татуиране, което бил открил наскоро, било единственият му източник на доходи.

42. Колкото до второто от тези условия, за да реши този въпрос, Съдът трябва да вземе предвид строгостта на санкцията, която грозяла жалбоподателя и сложността на делото. Следва да припомним по тази точка, че когато става въпрос за лишаване от свобода, интересите на правосъдието повеляват по принцип отпускане на адвокатска защита (Справка *„Куаранта срещу Швейцария“*, решение от 24 май 1991 г., серия А № 205, стр.17, §§ 32 до 34 и *„Бенам срещу Великобритания“*, решение от 10 юни 1996 г., *„Сборник с постановления и решения 1996-III“*, стр. 769, §§ 60 и 61).

43. В случая, жалбоподателят е бил изправен пред възможността да му бъде наложена присъда лишаване от свобода и в крайна сметка, е бил осъден на общо четиринадесет години. Към това се прибавят трудностите по установяване на фактите, тъй като жалбоподателят променил частичните си показания по време на етапа на следствието, и юридическата сложност на делото, които повдигат въпроси, свързани приложимостта на разпоредбите при наличие на множество нарушения, както и състоянието на рецидив.

44. Следователно, второто условие, предвидено от член 6 § 3 в), също е било налице.

45. Правителството счита, че тъй като не формулирал искането си в изрична молба за назначаване на служебен адвокат, жалбоподателят мълчаливо се е отказал от правото си на безплатна правна защита.

46. Наистина, нито буквата, нито смисъла на член 6 от Конвенцията не възпрепятстват дадено лице да се откаже по свое желание от правото си да бъде защитавано от служебен адвокат, било то изрично или мълчаливо (Справка, *mutatis mutandis* *Квиатковска срещу Италия* (дек.), № 52868/99, 30 ноември 2000 г. и, по-скоро, *Сейдович срещу Италия* [GC], № 56581/00, § 86, ЕСПЧ 2006 г.-...). Подобен отказ, все пак би следвало да бъде недвусмислен и да не се противопоставя на никакъв важен обществен интерес.

47. А, в случая, Съдът констатира, че дори да не е изрично установено жалбоподателят изрично да е помолил за назначаване на служебен адвокат, неговите твърдения за протичането на съдебно

заседание в районния съд, са силно противоречиви (Справка параграф 33 по-горе), не се оспорва, че е уведомил държавните власти, че не притежава необходимите средства, за да ангажира защитник по свой избор, както не се оспорват и трудностите, които срещал в организирането на своята защита (параграфи 10, 14 и 17). Последното обстоятелство би следвало да е очевидно, предвид съдържанието на защитата на заинтересованото лице

48. Към това се прибавят и несъвършенствата на системата за правна помощ, съществуваща по времето на фактите. Съдът отчита факта, че тази система е променена оттогава. Но, не по-малко установено е и, че по време на релевантния период, член 70 на НПК от 1974 г. предвиждал възможността даден обвиняем да има правото да ползва безплатна правна помощ, единствено в определени изброени ограничителни хипотези. Случаят на жалбоподателя, обаче, не попадал в нито една от тези хипотези (Справка параграф 25 по-горе).

49. Правителството твърди, че несъвършенствата на законодателния текст са компенсирани с тълкувателната юриспруденция на Върховния съд.

50. В действителност, Конвенцията дава на Договарящите страни голяма свобода за избор на собствени средства, които да позволяват на техните съдебни системи да отговорят на изискванията на член 6, като едновременно с това запазят своята ефикасност. Все пак, Съдът е този, който трябва да реши, дали желаният от него резултат е постигнат (Справка, сред другите референции, *Меденика срещу Швейцария*, № 20491/92, § 55, ЕСПЧ 2001-VI).

51. Съдът, обаче, не е убеден, че такъв е случаят по делото. Дори тази интерпретация на Върховния съд да не останала напълно изолирана, Съдът отбелязва, че липсата на информираност по отношение на действията, които да предприемат въпросните лица, правело прилагането ѝ най-малкото трудно. Това обстоятелство е между впрочем онагледено от второто решение, цитирано от Правителството (параграф 28).

52. На всичко отгоре, в случая по делото, жалбоподателят бил информиран единствено за правата на обвиняемите, така, както са предвидени от НПК (параграф 11 по-горе), който, както Съдът току-що констатира, ограничавал хипотезите за безплатна съдебна защита. А, не би трябвало да бъде обвинявано дадено лице, което няма необходимото образование, с чисто формална критика за неговия пропуск да се осведоми за съществуването на интерпретативна юриспруденция.

53. Разбира се, пречките пред действителното упражняване на правото на защита, биха могли да бъдат преодоляни, ако държавните власти, запознати със затрудненията на жалбоподателя, бяха предприели по-активно поведение с цел да се уверят, че

заинтересованото лице е информирано за правото си да поиска назначаване на служебен адвокат. Въпреки това, те останали пасивни, не спазвайки своите задължения на гарант на един справедлив процес (Справка *mutatis mutandis*, *Кускани срещу Великобритания*, № 32771/96, § 39, 24 септември 2002 г.).

54. Предвид тези елементи, Съдът счита, че не е установено, че жалбоподателят се е отказал от правото си да използва служебно назначен адвокат. А, предвид строгата присъда, която го грозяла, и сложността на приложимото законодателство, Съдът счита, че интересите на правосъдието повелявали, че за да има справедлив процес, заинтересованото лице е трябвало да се ползва от правото на безплатна правна защита в рамките на наказателното производство срещу него.

55. В заключение, съдът счита, че има нарушение на член 6 §§ 1 и 3 в) на Конвенцията.

ОТНОСНО ПРИЛАГАНЕТО НА ЧЛЕН 41 НА КОНВЕНЦИЯТА

56. Член 41 на Конвенцията гласи следното:

« Ако съдът установи, че е имало нарушение на конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на високодоговарящата страна допуска само частично обезщетение за последиците от това нарушение, съдът присъжда, ако това е необходимо, справедливо удовлетворение на потърпевшата страна. »

А. Вреди

57. Жалбоподателят претендира за обезщетение от 6 000 евро (EUR) за нанесени му неимуществени вреди, наблягайки върху наложената съвкупност от присъди след изхода на процедурите.

58. Правителството не изказва мнение.

59. Съдът счита, че има основание да се присъдят на жалбоподателя 1 000 евро за претърпени неимуществени вреди.

Б. Разноски по делото

60. Жалбоподателят претендира освен това и за сумата от 3 500 евро (EUR) за разноски по делото, като моли сумата да бъде директно преведена на неговия представител. Предоставя на вниманието на Съда споразумение за изплащане на хонорари, подписано с неговия адвокат и определящо хонорара на същия на 80 евро на час. Разбивката на часовете работа на неговия адвокат е общо 38 часа правна дейност и 12 часа пътни.

61. Правителството не изказва мнение.

62. Съдът припомня, че на жалбоподателя могат да бъдат присъдени единствено направените действителни, необходими и разумни разноски. В случая, предвид по-горе изложените критерии и всички доказателства, които притежава, съдът счита, че на жалбоподателят следва да се присъди сумата от 1 700 евро за съдебното производство. От тях следва да се приспадне сумата за правна помощ, изплатена от Съвета на Европа, на стойност 705 евро. В заключение и в тази връзка, Съдът присъжда на жалбоподателя сумата от 995 евро, плюс всяка сума, която би могла да бъде дължима като данък върху тази сума.

В. Лихва за забава

63. Съдът намира за уместно, лихвата за просрочване да е базирана на пределната лихва по заеми на Централната европейска банка, към които следва да се добавят три процентни пункта.

КАТО ВЗЕ ПРЕДВИД ГОРЕПОСОЧЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ,
СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО,

1. *Отсъжда*, че жалбата е допустима ;
2. *Установява* нарушение на член 6 §§ 1 и 3 в) на Конвенцията ;
3. *Отсъжда*:
 - а) че Ответната държава следва да заплати на жалбоподателя в тримесечен срок от датата на влизане на решението в сила, съгласно член 44, § 2 от Конвенцията, следните суми за направените съдебни разноски, които да бъдат превърнати в български лева по курса към датата на плащане:
 - i. 1 000 евро (хиляда евро) за нанесените на жалбоподателя неимуществени вреди ;
 - ii. 995 евро (деветстотин деветдесет и пет евро) за съдебни разноски, които да бъдат внесени по посочената от адвоката на жалбоподателя в България банкова сметка ;
 - iii. евентуалните данъци и такси върху посочените по-горе суми ;
 - б) от датата на изтичане на гореспоменатите три месеца до разплащането, ще се дължи проста лихва върху сумата при ниво,

равно на пределната лихва по заеми на Европейската централна банка по време на просрочения период плюс три процентни пункта;

4. *Отхвърля* останалата част от претенцията на жалбоподателя за обезщетение по справедливост.

Изготвено на френски език и известно писмено на 10 август 2006 г., в съответствие с член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудиа УЕСТЪРДИЙК
Секретар на Отделението

ПИЪР ЛОРЕНЦЕН
Председател